

דברי חכמה

יַעַת לְבָכוֹת יַעַת לְשִׁחוּק
 יַעַת סִפּוּד יַעַת רִקּוּד:
 יַעַת לְבִקְשׁ יַעַת לְאַבֵּד
 יַעַת לְשִׁמּוֹר יַעַת לְהַשְׁלִיךְ:

קהלת פרק ג פסוק ד

גיליון מס' 2504 ט"ו אדר תשע"ח * 2 במרץ 2018
 כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

**בצער רב אנו מודיעים
על פטירתו של חברנו**

**גרשון שרק
ז"ל**

**ומשתתפים בצערם של
קריל, מארי וג'נט
וכל בני המשפחה**

שלא תדעו עוד צער

גרשון שרק

גרשון שרק נולד ביוני 1926 בניו אורלינס, לואיזיאנה, להוריו יהושע וטילי.

לא מעט חברים הופתעו לשמוע שגרשון עבר את גיל 91. אולי משום שהגיע עם משפחתו לקיבוץ רק בשנת 1969 נחשב אצלנו לצעיר.

גרשון היה נער חכם. בתיכון הצטיין ובמקביל עסק בספורט, ושיחק פוטבול. כבר בגיל 17 התקבל לאוניברסיטה בלואיזיאנה. הוא למד מדעי החיים לתואר ראשון ושני. ב-1947, במהלך לימודיו לתואר שלישי בזואולוגיה, הוא התקבל לביה"ס לרפואה ב"הדסה" בירושלים, אך לא הצליח לקבל ויזה לפלשתינה.

ב-1948 הוא הצטרף לגרעין הכשרה בקליפורניה, שם עבד עם בעלי-חיים, תחום העניין וההשכלה שלו. כאשר הגרעין שלו עלה ארצה לקיבוץ אורים, גרשון נשאר בארה"ב, לבקשת אביו אשר ביקש ממנו, לפני שנפטר, שישאר בקרבת האם, בגלל מצבה הבריאותי.

לאורך שנים רצה לעלות ארצה, והענין לא הסתייע. הוא גר עם משפחתו בלוס אנג'לס, וגידל תרנגולות בהצלחה. בסוף 1967, נפטר בנו מנישואיו הראשונים, חודש לאחר שחגג את בר המצווה. חלפה שנה, ולאחר גילוי המצבה, וכאשר מרי סיימה את התיכון, עלו גרשון, קרול, מרי בת ה-17 וג'נט בת ה-13 ארצה, במרץ 1969. הם הגיעו למרכז קליטה לעולים אקדמאים בנתניה. גרשון היה אדם ערכי מאוד, וחיפש קיבוץ עם לול, בו יוכל לתרום מידיעותיו ונסיונו. קרול, שלא הכירה אפילו את המושג "קיבוץ" - העדיפה לגור בעיר, וגרשון חשב שבקיבוץ אנגלו-סכסי יהיה לה יותר קל ונוח להקלט. הם הגיעו לכאן בספטמבר 1969.

גרשון היה אדם שקט, פרטי מאוד, אך דעתן ואיתן בעמדותיו. איש עבודה והשכלה.

הוא עבד בלול עם יענקל' מנג'י, חיימק'ה וחברים נוספים, והביא מומחה עולמי לענייני לולים, בן שיימס מקליפורניה, מחברת EGG CITY ששהה כאן מספר חודשים ותרם עצות. בתקופה הזאת השתכלל הלול במתקני האכלה ושתיה לעופות, שחסכו כוח אדם. בסוף שנה אחת, בה הלול הצליח מעל המצופה, לקח גרשון את צוות הלול לחגוג בארוחה ב"ורד הגליל", מעשה מהפכני לזמנו.

תמיד נשאר בו משהו מהמדען, הפילוסוף. לא עסק ברכילות. לילה אחד חזר גרשון ממשלוח עופות לחדר בשלוש לפנות בוקר, ובמקרה ראה בדרך מישהו... יוצא מחדרה של מישהי... הוא הרגיע את החבר: אל תדאג! אני לא אגלה! ועמד בהבטחתו. עשרות שנים מאוחר יותר זכר לו החבר את חסדו, והודה לו.

קרול וגרשון אימצו מספר צעירים, כמקובל אז, ביניהם דייב דבולט וג'וני הרמץ.

לאחר שעבד בלול כשבע שנים, נבחר גרשון לתפקיד סדרן עבודה, ואחר עבד במפעל "הבונים" במחלקת החמרן. החברים שעבדו איתו זוכרים אדם בעל ערכים, מסור מאוד לעבודתו, ואיש שיחה נעים ורחב אופקים. ב-1970 הוא נשלח לארה"ב להתמחות בתחום טיפול בחום באלומיניום.

בשנות השמונים היה לו חזון גדול, שהיה אמור לשנות לחלוטין את מצבם העגום – כלכלית וחברתית – של קיבוצים רבים. הוא הקדים את זמנו כשחלם על קואופרטיבים בכל הארץ, איחוד של כשישה קיבוצים שכנים ליחידות-על, שיחסכו משאבים רבים ע"י צוותים יעילים וקטנים, וחסכון אדיר במשאבים, הן בחקלאות, הן בתעשייה והן בשירותים כגון בישול ותחבורה. הרעיון הקיף את כל תחומי החיים, כולל אפשרות לצעירים להרוויח כסף, ולרכוש מקצוע ועמדות ניהול. הוא פירסם את הצעותיו, ושוחח עליהן רבות עם מייקל דוארי; אך כשמייקל נפטר טרם זמנו, החזון נזנח.

אדם חושב, בעל ידע רחב בהיסטוריה, יהדות, קבלה ועוד, ויתכן שלא מיצה את הפוטנציאל שהיה טמון בו. עם סיום עבודתו במפעל הצטרף גרשון לאילזה, בעבודת הכריכה. שני ההפכים האלה הסתדרו ביניהם מצוין, עם השקט והרוגע של גרשון.

מפעם לפעם כתב, אך מעולם לא פרסם, באומרו: לכל אחד יש סיפור. אינני יוצא דופן. יהי זכרו ברוך

רחל גינת / ארכיון

"והדרת"... / אבי רוזנקרנץ

ראיתי
שארית אדם
ישוב
מת-חי
בכסאו
אזוק לגורלו
דומם ומדמם
את היותו
ממתין למגינת ליבו
אולי...
חסר אונים
ודאי...
להכרזה הרשמית
הגואלת...

לפאפא שלנו!

היינו ילדים קטנים בקיבוץ.

בלי קולנוע אמיתי, הרבה לפני האיטרנט והיו-טיוב. ללא גישה לעולם שבחוץ.

פעם בכמה שנים פאפא וסבתא היו נוסעים לאמריקה הרחוקה. הם היו חוזרים עם קלטות וידאו צבעוניות של סרטי וולט דיסני שאף אחד בארץ לא שמע עליהם.

אנחנו זוכרים את סופי השבוע על הספה בסלון שלהם. אוכלים גלידה עם מילק שייק ורואים ביחד סרטים. זכור לנו במיוחד את הפעם שבה פאפא הביא לנו את הסרט TOY STORY.

הוא סיפר בגאווה שהמוסיקה של הסרט נכתבה ע"י בן דוד רחוק שלו בשם רנדי ניומן. ראינו את הסרט מאות פעמים ושרנו יחד את כל השירים.

עד היום בכל פעם שאנחנו שומעים את שיר הנושא של הסרט, אנחנו חוזרים להיות שוב הילדים הקטנים על הספה בסלון של סבתא ופאפא.

שומעים שיר יפה על חברות אמיתית. חברות שלא משנה מה קורה – היא לעולם לא תישבר.

זאת הייתה החברות בינינו לבין פאפא. חברות שלעולם תישמר!

שלום לך פאפא יקר! נתגעגע!

מתן שלו ועדן נמנוב

Dear Papa,

Memories of you start at the beginning of my life. I remember you sitting on the porch smoking your pipe. I remember you calling me squirt and talking about LSU gold and purple. I remember sleeping over on holidays, waking up to the sound of the English news and eating breakfast in the 'hadar ochel' with you and the workers at 7am, when all my friends at the kibbutz were still asleep .

To me you were always a symbol of strength, hard work, knowledge, integrity and values. As the years went by I drifted away from you and Savta, as young adults often do. But I will never forget the first time I came to see you after my son Tsur was born. You held him in your arms and lit up with love and joy. That day I had the opportunity to reconnect with you and I felt so lucky.

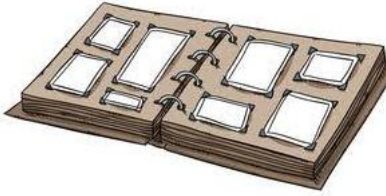
The last two years were tough for you - and for Savta, Jan and Mom - the whole family and friends. Watching you slowing changing was a painful process. Last night, my 4 and a-half year old son asked me if next time he comes to the kibbutz you will be there. I explained no, only in our memories. He said to me, "I feel sadness in my body and I don't know why".

I feel the same sadness, but along with that sadness that we all feel, I also feel thankful for the many long years you were with us and the many memories of you that I will cherish forever.

I love you Papa - goodbye.

Ella Orian Samuchy

עוד על אלבום השבעים / נורית אורן

אני עובדת עליו במרץ. שלושה רבעים מהעבודה כבר נעשתה.

היתה הצגה ראשונה של המצגת לחג ה- 60 עם הסבר לפני קבוצת אנשים קטנה ואיכותית (מי שהעז לצאת מהבית בערב קריר).

פגישת הסבר נוספת כזאת בדיוק תתקיים גם ביום ראשון הקרוב ה- 4.3 בשעה 10:00 במפגש וכולם כמובן מוזמנים.

בנוסף לעבודת האיסוף בארכיון, קיבלתי לא מעט תמונות מאוספים פרטיים של חברים.

אני עדיין צריכה תמונות נוספת בנושאים ספציפיים, ופונה לקהל הרחב לשתף אותי בתמונות בנושאים הבאים:

אולפנים, גרעיני השלמה, מתנדבים (שנשארו פה), חברות נוער, SIK,

קטיף באבוקדו ובפרדס, המכוורת, הלול, האירוח הכפרי, המשתלה

משק ילדים במאה ה- 20

חגי תשרי, חנוכה

ספורט: בדמינטון, טניס, הליכה נורדית קבוצתית

טיולי משק

שלג בקיבוץ

משפחות רב דוריות בקהילה היום.

אם לא רשמתי נושאים אחרים, סימן שהם כבר מכוסים.

האלבום משתרע על פני 70 שנה, ועשרים העמודים האחרונים מוקדשים לשנות האלפיים.

חשוב לי לומר, שתשעים אחוזים מחברי המשק החיים והנפטרים, כבר מיוצגים באלבום המתהווה, וגם בני משק רבים (כילדים או מבוגרים). אך מי שחשוב לו במיוחד להופיע בו, מוזמן לפנות אלי.

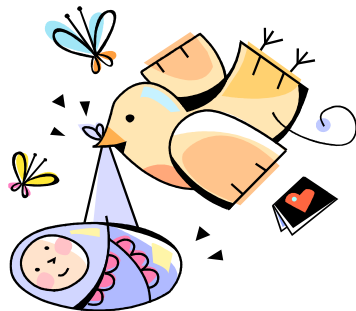
עד כה הוזמנו מראש כ- 60 עותקים. אנא הירשמו מראש כדי לקבל מחיר שאינו עולה על 100 ₪.

תודה

נורית

במזל טוב בן נולד
לפטרה ועודד כץ
אח לדניאל
נכד לצביה ויוסי
ברכות לכל המשפחה

במזל טוב בן נולד
לרון ועמית חייט
נכד לדורית ומיקי חייט
שפע ברכות לכל המשפחה

יום שישי 2/3

רגע לפני הקלפי

ביום חמישי בערב וביום שישי בבוקר, תתקיים הצבעה בקלפי לאישור תכנית 2018.

תכנית לא קלה לעיכול, עם זאת זה חיוני שתקבל את אישור הקהילה בכדי שנתחיל לחיות ממה שיש, ולא ממה שאין, כפי שאנחנו עושים כבר יותר מידי שנים.

באסיפה השבוע, אמר ניר מאיר, (מזכ"ל התנועה הקיבוצית), כי יש לתנועה קרנות המוכנות לעזור למי שצריך באמצעות הלוואות, ואפילו מענקים. עם זאת הוא הדגיש כי התנועה מסייעת רק למי שעוזר לעצמו.

פירוש הדבר הוא שאם לא נבצע קיצוצים בעצמנו, גורמי חוץ יכריחו אותנו לבצע אותם.

אני קורא לכל חבר וחברה (כולל חברים בעצמאות כלכלית), לבוא ולתמוך בתכנית.

* הסעיף על הורדת (השלמת הכנסה) הפנסיה, אינו נכלל בהצבעה על תוכנית התקציב.

נושא זה יובא ויעלה באסיפה נפרדת.

רוי בוסקילה – יו"ר המועצה

פחות מאמת אסור להגיד / דודו פלמה

נדמה לי שאחרי האסיפה אתמול התבררו לי מספר דברים. המצב על הפנים זה ברור. ולא רק מאתמול או מהיום, אלא כבר הרבה זמן. אתם הרי לא באמת חושבים שהמצב הקשה נולד בשנתיים האחרונות. המצב קשה בעיקר משום שלמרות שענפי העסק רווחיים, בסופו של יום הסל של המקורות קטן מדי לערימת השימושים הגבוהה והולכת. ואת זה אני בטוח שכולנו כבר יודעים. ברור שאסור להרים ידיים וצריך לחשוך שפתיים ולהתמודד עם המצב. אבל לפני הכול חשוב לי להגיד שפחות מאמת אסור להגיד.

אחד הדברים שקשים לנו עם הדברים שאלי אמר באסיפה על מצבנו, זאת העובדה שהוא דובר אמת. ושהאמת שהוא אומר לנו היא אמת מאוד לא נעימה. אלי לא מנסה להתנחמד וגם לא ליפות את המציאות. אלי שם לנו מראה מול פנינו ואנחנו לא אוהבים את הדמות הנשקפת אלינו ממנה. אלי איננו מדבר אלינו בשפה מכובסת. הוא אומר דברים כהווייתם. כמובן שאפשר לחלוק עליו אבל מי שחולק עליו צריך לדבר עובדות ולא רגשות. כי עם רגשות אי אפשר ללכת לאלונית. אז קודם מוציאים את הרגש, כי מאז ומתמיד היה יותר קל להרוג את השליח שמביא אלינו בשורה רעה, מאשר להתמודד עם הבשורה והשלכותיה.

אלי אומר את הדברים ללא כחל וסרק. כאשר הוא אומר לנו קיצוצים הוא אומר משהו שאיננו נעים לאוזן ואפילו מאיים. אבל אם לא נקצץ לא נצליח לקיים את המסגרת הכבדה והולכת של השימושים של קהילה מזדקנת בקצב מבהיל, ונמצא את עצמנו עד מהרה לפני שוקת שבורה. אני יכול לחלוק על כמה דברים שאני לא אוהב בתכנית, אבל בעיקרון אני מקבל אותה, משום שעם כל הקושי שטמון בה יותר מכל היא צעד אמיץ ואולי גם יחידי לקראת היחלצותנו מהבוץ. יכול להיות שלא נצליח בסופו של דבר. אבל נדע שלא הרמנו ידיים וקרסנו בלי להיאבק כתוצאה מפחד וחולשה חברתית.

אני חושב שאת הדברים שאלי וההנהלות שבחרתם אומרים היום אפשר לא לאהוב, אבל אי אפשר להתכחש לאמיתותם.

תיראו, כאשר המצב קשה ישנה נטייה אנושית לברוח מהפיתרון למציאת אשמים. לכל אחד מאיתנו ישנה רשימת אשמים מסודרת וברורה שלדעתו אחראים למצב. אך חבל לבזבז אנרגיה על חיפוש אשמים ועריפת ראשם. משום שלאחר מכן, בסופו של יום, נמצא את עצמנו באותו מקום שהיינו בו קודם ונגלה לחרדתנו שלא התקדמנו אפילו חצי סנטימטר לעבר פיתרון כלשהו.

לכן מי שמציע לכם אשמים איננו מציע לכם פיתרון אלא מוצא רגשי. ומי שרוצה להיחלץ מהמצב איננו יכול/ה ברגע האמת שלא להצביע בעד התכנית שהוצגה באסיפה. וזאת בעיקר משום שהיא צעד אמיץ אמיתי וקשה לקראת פיתרון אפשרי. אלי הבטיח לנו אתמול באסיפה דם יזע ודמעות. ובגלל שהוא אמר אמת קשה מנשוא וכואבת אני אצביע ביום חמישי בקלפי בעד התכנית של ההנהלות עם כל הקושי שיש בדבר. וזכרו שבזמנים קשים הדבר היחידי שיעמוד לצידנו זו האמת. כי פחות מאמת אסור להגיד וגם לא כדאי.

צ'ור: ארקי ארקוסון

גילוי דעת /ארז מירב

אני רוצה לספר על אנשים שאכפת להם. תקראו להם מנהלים. תקראו להם חברים וועד. תקראו להם איך שאתם רוצים אבל השם האמיתי שלהם זה חברים ובראש ובראשונה אלי. הגיע לנעליים שתמיד אוישו באנשים "משלנו". לכאורה, הגיע מבחוץ. אתם יודעים מה? קיבוצניק "חבר" לא פחות מאיתנו. והוא דווקא גר בכפר ורדים. למה חבר? כי אני רואה שאכפת לו. וזה מה שמשנה לי. הצליח לו? טעה? פחות משנה לי. כי הרבה יותר חשובה לי מהצלחה או כישלון התחושה שמישהו באמת מנסה לשפר דברים. באמת מנסה. רואה כיוון, והולך אליו בתום לב ובהרבה עניין- ולא מתוך אגו

וראיתי את אלי - וגם ברוך בזמנו- נשכבים על הגדרות. מרימים טון במועצה. מנדנדים לאחרון הפקידים במשך שבועות כדי שאיזה הסכם תכנון יחתם כבר. לא מתביישים. מצלצלים כל יום עד שזה קורה. והם יכלו להסתפק באימייל, או לבקש ממני לטפל, הרי זה תכנון. אבל הם בחרו לא. כי ידעו שאולי המשקל שלהם יזיז את זה יותר מהר. וראיתי את אלי ממציא יש מאין מיזם תיירות בלולים הישנים. מי היה מעלה בדעתו שמשוהו יכול לקרות בפינה הלא נעימה ההיא. וראיתי אותו דוחף את זה, לא בלהט של מנכ"ל, אלא בלהט של מישהו שממש מתעניין בזה. לראות בלולי האסבסט האלה עם נוף לטובא פוטנציאל תיירותי(!), להביא יזם עם נסיון שאכן מתלהב, ולדחוף את קבלת האישורים- זה טוב בעיני. ולא על מיזמים אני מדבר פה. אלא על אנשים שעובדים מתוך להט

אני עובר עם האנשים האלה חוויות. ממש לא מושלמות, אבל מושלמות בדרכן. אני רוצה להביע אמון במוטי בן אדיבה. כן, גם הועד הוא ההנהלה שלנו. אדם שתורם המון שעות מזמנו, עם הרבה להט. אפשר לאהוב את זה, אפשר לא, אבל אי אפשר להתעלם מהכנות. מהעניין שיש לו לשפר דברים. וזה מרשים עוד יותר כשאתה מבין שהוא לא מבקש שקל ושעוד כמה חודשים הוא זז הצידה. אני מתקשר אליו בכל שעה בענייני הקיבוץ והוא עונה. מבחינתי מוטי ולאה הם חברי קיבוץ. אני רוצה להביע אמון בלינדה ובקרול ובדליה שכיתתו רגליהן בשם אותו הועד וצילמו ותיעדו ומיפו בשבוע שעבר כל פינת אשפה בקיבוץ כי אנחנו מנסים לארגן תקציב למתחמי מחזור. אלה המנהלים שלנו. וכל אחד ואחת בועד לקח על עצמו שעות שלמות של עבודה בשבועות האחרונים כי צריך. צריך להביא תקציבים לישוב. צריך לתקן דברים. לשפץ. לעשות סדר. ובווד לא מקבלים כסף, שיהיה ברור. מקבלים משהו אחר. עשייה. בדברים האלה אנשים נספרים אצלי

אני רוצה להביע אמון בריטה שלקחה על עצמה משרה וחצי. כי לתקן את כל מה שמתפורר פה זה קשה ברמות אחרות, בעיקר כשאין עליך שקל עודף. לך תריב עם קבלן על תוספת חלון ונראה אותך נכנס לאלי, עם כל הקיצוצים, ומבקש עוד 3,000 שקל כי חשוך במלתחות. ועדיין, עם כל הפירפורים, היא מוצאת זמן להתווכח עם המועצה על זה שהיא רוצה גדר יפה לגנים ולא את הגועל נפש שמשרד החינוך קבע. והיא התעקשה ובסוף היא הצליחה. והיא בחרה לבד את הגדר וכמו שאני מכיר אותה גם את הצבע. ויצא אחלה הירוק הזה. יצא אחלה כי אכפת לה איך שהגנים יראו. והיא לא אהבה את הקרמיקה שהקבלן הציע לה וביקשה משהו אחר, יותר מתאים בצבע. אז היא שיגעה אותו עד שהביא לה בדיוק מה שיתאים לריצוף. ויהיו אריחים יפים במלתחות כי אכפת לה. לא כי היא מנהלת, אלא כי אכפת לה. כי היא חברה

ויש עוד, אבל אפסיק כאן. יוצא לי לעבוד פה עם אנשים טובים. אכפתיים. וההרגשה היא שאנחנו לא עובדים. אלא שאנחנו יוצרים משהו. יחד. עושים טוב, לפעמים גם לא טוב אבל משתדלים

לא יודע מה יהיה. אבל אני יודע אבל שאם לא יהיה טוב, זה לא בגלל שהאנשים האלה, ה"מנהלים" לא עשו הכי טוב שאפשר, באותו הרגע. כי ככה אני חוויתי אותם. תכל"ס מלא אנשים בקיבוץ עושים דברים אכפתיים ובגלל זה באתי לגור כאן. בגלל אנשים כמו אוולין שלקחה אז את כל התושבים המשוגעים הרווקים כפרוייקט והאכילה אותנו. לא בגלל הנוף (לטובא) ולא בגלל שכר (הדירה שהיה נמוך (מדי

אז זהו, נגמרה ההטפה. לא יודע הכל, לא מכיר את כל הפרטים על כל הגדש"ים והתביעות והחינוך אבל זו העדות האישית שלי. ואם תרשו לי, יש לי תחושה שיהיה בסדר. זאת התחושה שלי, מה לעשות. ואני מאחל לנו בהצלחה.

ארז

פינה קטנה וירוקה

שלום לכולם,

ביום חמישי בשבוע שעבר נספרו 51,000 עגורים. חלקם עזבו צפונה. כן, החלה עונת נדידות האביב. גם עשרות חסידות הגיעו לאגמון וחלק גם עפו צפונה. אפשר לראות התחלת חיזור. יש כבר זוגות שבונים קנים, גם בקיבוץ אפשר לראותם.

בחפירות שמתבצעות באזור הכותל המערבי, נמצא חותם בו כתוב **ערצ** כנראה הכוונה לשר העיר. בחותם בן 2700 שנה.

בג'לג'וליה שבשרון, נמצא אתר פרה-היסטורי נדיר בן חצי מיליון שנה.

לידע כללי... היום, לפני 70 שנה, סומן שביל סימון ראשון בארץ מעין פשחה לראש מצוק ההעתקים במדבר יהודה

קיבלתי טלפון מהמועצה שיש משהו/י שמפיצים שמועות שאת פחי המיחזור בכלל לא ממחזרים. אז לאותו מפיץ שמועות:

א. כל הפחים החומים הופכים לקומפוסט והקהל יכול לקבל בחינם!!! מהצאן הישן.

ב. הפחים הכתומים עוברים למפעל שעובד בעפולה, בו עובדים **גם** אנשים בעלי מוגבלות את בקבוקי הפלסטיק, הופכים לחוטים ומהם עושים בגדי פליז. את הזכוכית הופכים לחול, כובשים עם זפת ומשתמשים לכבישים ומדרכות. אז אנא מכם, לא מפיצים שמועות. אם לא יודעים – שואלים. בנוסף, ירדנו בכמות הק"ג של הקומפוסט למקום רביעי ממקום ראשון. אז חברים, בואו ונמשיך. בקרוב אקבל דו"ח של כמות האשפה שנמצא בפחים הכתומים לפי חודש בשנה האחרונה. רצוי לזרוק עיתונים, הסופגים לחות לפח החום כדי למנוע ולהוריד את כמות הכנימות.

זהו להפעם – שיהיה לכולנו סופ"ש ירוק

איציק

קורס משפחה בטוחה

אני מעוניין לארגן בקיבוץ קורס של "איחוד ההצלה" שבו ילמדו משפחות עם תינוקות חודשים את כל נושא ההחייאה לתינוקות וילדים, ואיך לשמור על הבית מפני סכנות.

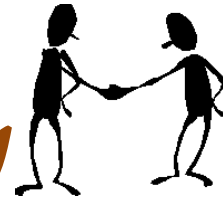
המעוניינים, מוזמנים לפנות אלי 050-5776747.

כשיהיו מספיק נרשמים, אודיע על תאריך, מקום ושעה.

איציק

נעים להכיר / מיכל אשחר

מדור בו נכיר בקצרה בכל שבוע דמות אחרת מתושבי/חברי קהילת כפר הנשיא. השאלות זהות בכל שבוע,

והשבוע – **נטע בז'רנו**,

גרה בבית החום בהרחבה

איך הגעתי לקיבוץ

גרתי באיילת השחר, וחיפשתי מקום לבנות בו בית, כל החיים גרתי בבתים שכורים והגיע השלב לבנות את הבית שלי. באיילת השחר רק התחילו אז לדבר על הרחבה, ורציתי להישאר באזור, ככה מצאתי את כפר הנשיא. התחלתי לתכנן את הבית, ומייד אחרי שקיבלתי היתר בניה פגשתי את עופר, בן זוגי.

קרובי משפחה שלי בקיבוץ

בן זוגי - עופר
הילדים שלי – עמרי (13), הדר (10.5), רותם (2.9)

מה אני עושה בחיים

אני וטרינרית במשרד החקלאות, עוסקת ברפואה מונעת של חיות משק – בקר וצאן

כמה מילים על הקיבוץ

אני אוהבת את זה שהקהילה כאן היא קטנה ואינטימית, אוהבת את האנשים באופן כללי, יש פה אווירה נעימה של קבלה, ותחושה שהוותיקים מקבלים את החדשים כשווים.

משהו שאני רוצה לספר

ההיכרות עם עופר בדיוק בשלב שלפני התחלת הבניה היתה מתנה משמיימת כפולה, כי עופר גם למד אדריכלות, ואבא שלו שהיה קבלן לימד אותנו את כל מקצועות הבניה. הוא יודע לעשות הכל, אינסטלציה, רצפות וכו'. עופר שינה קצת את תוכנית הבית, וגם בנה הרבה מהדברים לבד. בעצם את תהליך הבניה עשינו בד בבד עם תהליך בניית הקשר - הכרנו ובנינו בית ביחד.

פצימות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

מפעילי לב הקיבוץ

דבר ראשון – מחיאות כפיים לרונה אנגלסברג שהחליטה שצריך להעביר את פסנתר הכנף מהאולם למועדון, בעזרת לב (מכוון הפסנתרים) שהביא שני סבלים מקצועיים שנראו כמו שני הרים. הם הצליחו להעביר את הפסנתר בחצי שעה ונסעו לדרכם. ולב המכוון נשאר שעות לעבוד ולכוון את הפסנתר ועדיין לא סיים, לכן לב מבקש - מתחנן – שלא נשים עליו כוסות קפה וגם שרק מנגנים שידעים לנגן, ינגנו בו.

דבר שני – "שוק פורים" ביום שבת 03/03 משעה 16:00.

מתחילים בתהלוכה מהחניה ומגיעים ללב הקיבוץ (שצוות מהמם ניקה אותו כל הבוקר אחרי המסיבה) ובשוק פורים נפגוש את ניראל, וניצור מסכות וכו' נמצא תחנות שונות ומגוונות ומגדת עתידות, רבוצים וכמובן שיהיה אוכל ואוזני המן. הפעם מאחר והמסיבה הזאת בשבת, כל המשפחה יכולה לבוא וליהנות!

ודבר שלישי – אנחנו עדיין לא רואות את השבוע הבא! על כן פרטים נוספים יגיעו בהמשך.

אז נפגש בפורים. חג שמח!

להת' רחלי ומעין

יום שישי 2/3

משולחן העורכת / שושנה שרקי

